

עפ"ג 33805/09-20 - פריד סואעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 33805-09-20 סואעד נ' מדינת ישראל 24 דצמבר 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

א. אלון, שופט

ש. שטמר, שופטת עמיתה

המערער:

פריד סואעד

ע"י ב"כ עוה"ד סארי עבוד

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד שרון איל

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר הדין של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופט ויליאם חאמד) מיום 29.7.2020 ב-ת"פ 42596-07-19, לפיו נדון המערער, יליד 1997, לשלושה חודשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור במהלך תקופה זו עבירה בה הורשע בתיק זה, וכן הוטל עליו קנס בסך 1,000 ₪, כל זאת לאחר שהמערער הורשע לפי הודאתו בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977. בית-משפט קמא דחה את בקשת המערער להימנע מהרשעתו ועל כך נסוב הערעור.

ב. נטען בכתב-האישום, שבתאריך 8.3.2019 באעבלין נמצא המערער כשהוא מחזיק ברכבו אגרופן וזאת מחוץ לתחום ביתו או חצריו, ולא הוכיח כי החזיקו למטרה כשרה.

בישיבת בית-משפט קמא מיום 23.12.19, הודה המערער בעובדות כתב-האישום והורשע בהתאם. לבקשת הסנגור הורה בית-משפט קמא על הזמנת תסקיר שירות המבחן שהתבקש להתייחס גם לשאלת ביטול הרשעתו של המערער.

ג. בתסקיר מיום 8.6.20 צוין, שאין לחובת המערער הרשעות קודמות, הוא שולל שימוש בחומרים ממכרים ושולל קשרים חברתיים עם גורמים שוליים בסביבתו. המערער עובד כיום בחברה בכרמיאל ומנכ"ל החברה תיאר את המערער כאדם ישר, נאמן, חרוץ ומסור לעבודתו.

המערער הודה בפני שירות המבחן בביצוע העבירה תוך הבעת חרטה על התנהלותו ותחושת בושה בגין עצם מעורבותו בפלילים. המערער טען להעדד כוונה פלילית במעשיו וכן טען, כי לא עשה באגרוֹפן שימוש למטרות לא כשרות.

נכתב בתסקיר: "מדבריו עולה כי לא הפעיל שיקול דעת ומחשבה כאשר החליט להחזיק ברכבו את האגרוֹפן. לטענתו, לא חש באיום קונקרטי, אך עם זאת החזיק את האגרוֹפן לצורך הגנה עצמית. לדבריו, מבין כיום את הפסול ואת החומרה שבהתנהגותו".

שירות המבחן ציין, כי המערער בעל תפקוד תקין במישור התעסוקתי והמשפחתי ולהתרשמות שירות המבחן זולת האירוע הנדון מגלה המערער תפיסות פרו-חברתיות תקינות ואינו בעל דפוסי התנהגות אלימים או עברייניים באישיותו. בפגישה עם שירות המבחן זיהה המערער את הבעייתיות שבהתנהגותו. להערכת שירות המבחן, העבירה משקפת קושי לפעול מתוך שיקול דעת והכרה באשר להשלכות התנהגותו, האופיינית לגילו הצעיר של המערער בעת ביצוע העבירה. ניכר, כך ציין שירות המבחן, כי ניהול ההליך המשפטי נגדו מהווה גורם הרתעתי משמעותי עבורו. תפקודו התקין, דפוסי חשיבותו ומאפייני אישיותו מעידים, להערכת שירות המבחן, על סיכון נמוך להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד.

בנוסף צוין בתסקיר, שהמערער לא ביטא צורך בהתערבות טיפולית ושירות המבחן לא התרשם מקיום נזקקות להתערבות טיפולית בשלב זה של חייו, ולכן אין בתסקיר המלצה טיפולית בעניינו של המערער.

המערער הביע בפני שירות המבחן חשש מהשלכות ההליך המשפטי על תכניותיו התעסוקתיות לעתיד נוכח רצונו להשתלב בלימודי נהיגה באוטובוס, הואיל ולטענת המערער, ככל שיורשע לא יוכל להירשם ללימודים המותנים בהעדד רישום פלילי. לא הוצגו מסמכים בפני שירות המבחן למעט מסמך אינטרנטי מבית ספר לנהיגה בו נכתב שעל מנת להוציא רישיון נהיגה באוטובוס על התלמיד להיות נעדד רישום פלילי ותעבורתי.

ממשיך וכותב שירות המבחן, כי נוכח התרשמותו שביצוע העבירה הנדונה אינו מאפיין את התנהלותו של המערער בדרך כלל (כעולה גם מהעדד הרשעות לחובתו), ומאז ביצוע העבירה הוא לא היה מעורב בעבירות נוספות, וכדי שלא לחסום בפניו אפשרות תעסוקתית לעתיד, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של המערער ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות למשך שנה, וכן צוין שהמערער מבטא נכונות והבנה באשר לחובתו לבצע את השל"צ וכן מודע להשלכות עקב אי-ביצועו.

ד. בישיבת בית-משפט קמא מיום 1.7.20 עמדה ב"כ המדינה על פגיעתה של העבירה בה הורשע המערער בערך המוגן של שלום הציבור, במיוחד משתופעת הסכינאות הפכה נפוצה ומביאה להתרחשות אירועי דקירה, ולעתים נלוות לכך תוצאות הרוג אסון. ב"כ המדינה טענה למתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר על-תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה רלוונטית לתמיכה בעמדתה. ב"כ המדינה ביקשה שבית המשפט יעניק משקל יתר לשיקולי הגמול וההרתעה הואיל והקלות בה משתמשים בסכין מחייבת ענישה מחמירה.

באשר להמלצת שירות המבחן לביטול הרשעת המערער הפנתה ב"כ המדינה ל-ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3) 337 (להלן: "**הלכת כתב**") ולטעמה, אף לא אחד משני התנאים הנדרשים מתקיים ביחס למערער.

באשר לנזק שעלול להיגרם עקב ההרשעה טענה ב"כ המדינה, שהמערער לא הוכיח שייגרם לו נזק קונקרטי עקב הרשעתו, ובאשר לכוונה הנטענת להירשם ללימודים כנהג אוטובוס העירה ב"כ המדינה, שהמערער הסתפק בהצגת מסמך כללי מן האינטרנט. באשר לסוג העבירה ומהותה ציינה ב"כ המדינה, שקיימות החלטות רבות של בתי המשפט בהן נדחתה בקשה להימנעות מהרשעה בעבירה מסוג זה משנקבע שהימנעות מהרשעה אינה מתיישבת עם חומרת העבירה של החזקת סכין.

עוד הוסיפה ב"כ המדינה, שבפסיקת בית-המשפט העליון נקבע, שקיום אפשרות לפגיעה תעסוקתית אינה עולה כדי פגיעה חמורה וקונקרטית בשיקום הנאשם. יחד עם זאת, נוכח הודאתו של המערער, העדר עבר פלילי, וחוסון בזמן שיפוטי סברה ב"כ המדינה, שניתן להסתפק במאסר בפועל ברף הבינוני של המתחם שיכול וירוצה בעבודות שירות לצד מאסר מותנה וקנס.

ה. הסנגור ציין, כי המערער הודה בהזדמנות הראשונה ונתן הסבר להחזקת האגרופן בו החזיק בתום לב ובתמימות, ובדיעבד הבין את חומרת מעשיו. הסנגור הפנה להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, ולכך שהמערער לא ביטא צורך בהתערבות טיפולית והוסיף, שהמערער הפיק לקח וההליך הפלילי משמש עבורו כגורם הרתעה. הסנגור הוסיף, שבדעת המערער ללמוד והוא לא יוכל להתקבל לכל עבודה ככל שיורשע. בפני שירות המבחן ציין המערער, שבדעתו ללמוד ולקבל הכשרה כנהג אוטובוס. הסנגור ביקש שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן והוסיף, שהמערער אדם נורמטיבי נטול עבר פלילי ועצם הרשעתו תפגע בו קשות, ומדובר באדם צעיר שכל עתידו בפניו וההרשעה תציב בפניו מחסום שבעטיו לא יוכל להתקבל לכל עבודה והדבר יפגע בו. הסנגור הציג בפני בית-משפט קמא מכתב המלצה של המעסיק.

המערער עצמו פנה לבית משפט קמא וציין, כי הוא מודה בעבירה ובכך שעשה טעות חמורה והוסיף, שעתידו בפניו. בדעתו להשלים בגרויות, וכמו כן ללמוד ולקבל הכשרה כנהג אוטובוס והוא חושש שההרשעה תחסום את דרכו.

ו. בגזר הדין מיום 29.7.20 קבע בית-משפט קמא, שהעבירה בה הורשע המערער טומנת בחובה סיכון ממשי לשלום הציבור, דהיינו, החזקת נשק קר מחוץ לחצרו של מבצע העבירה וזאת במקום שיש לציבור גישה אליו. בכך נוצר סיכון מוחשי ומיידי שבנסיבות מסוימות יתפתח לאירוע אלים במהלכו יעשה שימוש בסכין או באגרופן מה שעלול להביא לפגיעה בגופו ואף בחייו של אדם ובכך באה לידי ביטוי החומרה שבעבירה זו.

בית-משפט קמא עמד גם על-כך שתופעת הסכינאות נפוצה במקומותינו ועבירות האלימות מתבצעות הן על ידי שימוש בסכין והן באגרופן או כל כלי נשק אחר. הדבר הפך ל"מכת מדינה" עד כדי קיפוח חיי אדם. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה הפנה בית-משפט קמא לפסיקה רלוונטית.

בית-משפט קמא קבע, שמתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה של שישה חודשים, וקנס.

בהתייחס להלכת כתב קבע בית-משפט קמא, שהמערער לא הניח תשתית ראייתית שיש בה כדי ללמד על פגיעה קונקרטית בהמשך שיקומו אם הרשעתו תעמוד על כנה. הטענה לפיה בדעתו לקבל הכשרה כנהג אוטובוס וכי הרשעתו עלולה לחסום בפניו דרך זו נותרה כללית וללא תימוכין בראיה, ואילו חומרת העבירה, והעובדה שהמערער מסר לשירות המבחן שהחזיק באגרופן להגנה עצמית, משמע, לשימוש אלים בכלי זה, מחייבות את הותרת ההרשעה על כנה בהעדר נסיבות חריגות שעשויות להצדיק חריגה מן הכלל שבפסיקה.

בית-משפט קמא סבר שביטול הרשעת המערער בנסיבות אלה יפגע באופן לא מידתי באינטרס הציבורי של הרתעת המערער והזולת.

בקביעת העונש הביא בית-משפט קמא בחשבון שהמערער נטל אחריות כבר בפתח המשפט וכן התחשב בנסיבות האישיות כפי שאלה תוארו בתסקיר, בהתרשמותו של שירות המבחן שהמערער מנהל אורח חיים נורמטיבי והסיכון להישנות עבירה בעתיד הוא נמוך, וכן נתן דעתו להתרשמות החיובית של מעסיקו של המערער.

נוכח כל האמור, הסתפק בית-משפט קמא ברכיבי הענישה אותם פירטנו בפתח דברינו.

ז. המערער ממאן להשלים עם גזר הדין וערעורו מונח בפנינו כשהוא מתמקד בטענה שהיה על בית-משפט קמא להימנע מהרשעתו.

הסנגור חזר על הטענות שבערעור והלין על-כך שבית משפט קמא לא נתן משקל ראוי לפגיעתה של ההרשעה בעתידו של המערער.

בהתייחס להערת בית-משפט קמא לפיה העלה המערער טענה כללית בלבד לגבי הכשרתו כנהג אוטובוס טען הסנגור, שמי שמבקש להירשם ללימוד נהיגה באוטובוס, חייב לעשות זאת רק דרך המחשב ולדבריו המערער אכן נרשם. הסנגור הוסיף, שמתוך ההסברים שמופיעים בעניין זה באתר של משרד התחבורה באינטרנט עולה, שקיים תנאי סף לצורך אישור לימוד נהיגה באוטובוס והוא: העדר הרשעות.

מששאלנו את הסנגור, האם מופיע תאריך על טופס ההרשמה של המערער השיב הסנגור, שעל המסמך בו הוא מחזיק לא מופיע תאריך, אך לדבריו המערער נרשם עוד לפני שהתקיים הדיון בבית משפט קמא.

לשאלת בית-המשפט, האם בחן הסנגור בפקודת התעבורה או בתקנותיה מה השלכתה של הרשעה על אפשרותו של מי שמעונין להירשם ללימודי נהיגה טען הסנגור, שלמשרד התחבורה יש זכות לשלול את הרישיון כשיש עבירה הואיל ואין מאשרים לעבריינים לנהוג בכלי תחבורה ציבורי.

משנשאל הסנגור, מדוע מבקש הוא כי תבוטל הרשעתו של המערער באופן שלא תובא לידיעת משרד הרישוי העובדה שברשות המערער היה אגרון בנסיבות שתוארו בכתב-האישום (דהיינו, שלא כדין) השיב הסנגור, כי עסקין במעידה חד-פעמית של המערער, ולדבריו, לא פעם נטו בתי המשפט לבטל הרשעה מחמת השפעת העבירה על עתידו של נאשם שהוא בדרך כלל אדם נורמטיבי, והתסקיר לגביו חיובי, ובשים לב למבחנים שנקבעו **בהלכת כתב.**

בין היתר הפנה הסנגור לרע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מדינת ישראל** (פסקה 14 - 29.3.17).

בעניינו, חזר וציין הסנגור, מדובר באדם צעיר, בן למשפחה נורמטיבית, אין לחובתו הרשעות קודמות, הוא הודה בהזדמנות הראשונה הן בחקירתו והן בפני בית-משפט קמא, הביע חרטה כנה, ועומד בכל אמות המידה שנקבעו **בהלכת כתב.**

מאז האירוע לא ביצע המערער עבירה מסוג כלשהו, ונסיבות ביצוע העבירה על ידי המערער הן נסיבות קלות ביותר. אף לא הייתה למערער כוונה פלילית.

הסנגור הוסיף והפנה לפסיקה נוספת שבה נעתרו בתי המשפט לבקשה לביטול ההרשעה, ואותה הגיש לעיונו.

ח. ב"כ המדינה עמדה לעומת זאת על-כך שהמערער החזיק באגרון ביושבו ברכב באופן שהיה זמין לשימושו המידי. לטעמה של ב"כ המדינה, החזקת אגרון אף חמורה מהחזקת סכין הואיל ואין "שימוש סתמי" באגרון, בעוד שבסכין ניתן בנסיבות מסוימות להחזיק למטרות תמימות ואילו אגרון נועד מעצם טיבו לשימוש אלים, והטענה לפיה מטרת המערער להחזקה באגרון הייתה להגנה עצמית איננה טענה תמימה.

עוד הפנתה ב"כ המדינה לדברי בית-משפט קמא בגזר הדין, שטענת המערער לפיה הוא מבקש להיות נהג אוטובוס נותרה טענה כללית ללא תימוכין והמסמך (החלקי) שעליו מבקש הסנגור להסתמך היום (עמוד בודד) הוא בבחינת ראייה חדשה, ואף לא ברור מאותו מסמך מתי הוגשה בקשתו של המערער להירשם ללימוד נהיגה באוטובוס, ויתכן שהוגש לאחר גזר הדין של בית-משפט קמא.

יצוין, שלהודעת הערעור שהגיש ב"כ המערער מצורף נספח ד' שבכותרתו מופיע: "עמ' 2", ובו צוינו פרטיו של המערער, דרגת רישיון הנהיגה שלו ובדיקת הראייה, אך אין במסמך זה שאלה לגבי הרשעותיו של המערער. לפיכך חזרה ב"כ המדינה על טענתה שעסקין בהצגת מסמך שלא עמד בפני בית-משפט קמא ולא ניתן לומר שבית משפט קמא טעה בקביעתו שלא הוכח בפניו שההרשעה תגרום נזק עתידי למערער, ואף אין זה ברור, כך טענה, האמנם רישיון נהיגה לאוטובוס מצריך עבר נקי.

ב"כ המדינה עמדה על דחיית הערעור והגישה לעיונו אסופת פסיקה.

ט. על דברי ב"כ המדינה השיב הסנגור, שיש להביא בחשבון את גילו הצעיר של המערער המצוי בתחילת דרכו, וכי מדובר בבחור נורמטיבי שמעידתו היא חד-פעמית וההרשעה תשפיע על אפשרותו להיות בעתיד נהג אוטובוס, אך גם תשפיע על אפשרותו להיות מועסק בעבודה ציבורית כלשהי, ולטעמו של הסנגור טובת הציבור והחברה מחייבת בנסיבותיו אלה של המערער להימנע מהרשעתו.

י. בהחלטתנו בתום הישיבה אפשרנו לסנגור להגיש במועד מאוחר יותר את הבקשה שהגיש המערער למשרד הרישוי לצורך לימוד נהיגה באוטובוס או במשאית מעל 12 טון, לרבות אסמכתא באשר למועד הגשתה של בקשה זו, תוך מתן אפשרות לב"כ המדינה להגיש התייחסותה למסמך לכשיוגש.

בהודעתו של הסנגור מיום 24.11.20 ציין הסנגור, שהוא פנה בשמו של המערער למשרד הרישוי כדי לקבל אישור בדבר הגשת בקשתו של המערער לקבלת היתר לרישיון נהיגה באוטובוס, אך מחמת מצב החירום והיות משרד הרישוי סגור בפני הקהל, כשהקשר הוא טלפוני בלבד, לא עלה בידו לקבל את המידע המבוקש.

כמו-כן צורפו הודעות SMS שנשלחו ביום 9.9.20 וביום 15.9.20 לטלפון הנייד של הסנגור ובו מאשרים את הצטרפות המערער לתהליך הוצאת רישיון נהיגה, לרבות הפנייתו לביצוע בדיקות ראייה, והמסמך הנוסף שצורף הוא על-כך שבוצעה למערער בדיקת ראייה (לא מופיע תאריך).

הסנגור הוסיף וטען בהודעתו הנ"ל מיום 24.11.20 שעל מנת לקבל רישיון נהיגה לרכב משא כבד או לאוטובוס יידרש המערער לעבור בדיקות רפואיות במכון הרפואי לבטיחות בדרכים. הסנגור מפנה לסעיף 193א' של הוראות הנוהל שם נכתב, כי רופא במכון הרפואי לבטיחות בדרכים רשאי להביא בחשבון מידע מן המרשם הפלילי, וכן הפנה הסנגור לתקנה 15ב' של תקנות התעבורה, התשכ"א-1961, שם נכתב כי הרשות רשאית שלא ליתן למבקש את התעודה אם:

"יש לגבי המבקש רישום במרשם הפלילי של הרשעה, בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע מתן תעודה או חידושה, אלא אם כן חלפו 7 שנים מתוך רישום העונש על העבירה האמורה או מיום מתן גזר הדין - אם היה העונש מאסר על-תנאי או פסילה על-תנאי, או מיום תשלום הקנס אם היה העונש קנס". (ההדגשה שלנו).

בסיכום דבריו כותב הסנגור, כי נוכח מצב החירום עקב מגפת נגיף הקורונה, אין ברשותו מסמכים נוספים וככל שיתקבלו כאלה יפעל הוא להגשתם (נכון להיום טרם ביקש הסנגור הגשתם של מסמכים נוספים). מוסיף הסנגור, כי נוכח האמור בתקנה 15ב' של תקנות התעבורה ונוהל בדיקות רפואיות של משרד הרישוי תהווה הרשעתו של המערער פגיעה ממשית בעתידו התעסוקתי.

יא. לאחר שנתנו דעתנו לעובדות כתב-האישום, להרשעתו של המערער לאחר שהודה בעובדות כתב-

האישום, לתסקיר שירות המבחן, לטיעונים לעונש בפני בית-משפט קמא, לגזר הדין של בית-משפט קמא, להודעת הערעור, לטיעוניהם של באי כוח הצדדים בפנינו בישיבה מיום 19.11.20, וכן הודעתו של הסגור והמסמכים שצורפו לה מיום 24.11.20, ולרבות עיונו בפסיקה הרלוונטית, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

י"ב. העבירה לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין, דהיינו, החזקת אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו של נאשם, מבלי שהוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, היא עבירה מסוג פשע שהמחוקק קבע לצדה עונש מירבי של חמש שנות מאסר.

תמימי דעים אנו עם בית-משפט קמא שיש להתייחס בחומרה לעבירה זו, וכדבריו בסעיף 6 לגזר הדין:

"העבירה בה הורשע הנאשם טומנת בחובה סיכון ממשי לשלום הציבור. עניין הוא במעשה של החזקת כלי נשק קר מחוץ לחצרו של עושה העבירה, במקום שיש לציבור גישה אליו, ובכך יוצר המעשה הנ"ל סיכון מוחשי ומיידי, בנסיבות מסוימות יתפתח אירוע אלים, במהלכו יעשה שימוש בסכין או באגרופן, ולפגיעה בגופו ואף בחייו של אדם. מכאן החומרה הרבה הטמונה בעבירה שעניינה זיהום הסביבה בכלי נשק קר או חם"(ההדגשה שלנו).

כמו-כן, מקובלת עלינו עמדת בית-משפט קמא בסעיף 7 לגזר הדין, על-כך שתופעת הסכינאות נפוצה במקומותינו ועבירות האלימות, בין אם בסכין או באגרופן או כלי נשק אחר, הפכו ל"מכת מדינה" והתוצאות הנובעות מכך קשות ואף מביאות לקיפוח חיי אדם ומכאן הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה.

י"ג. בע"פ (מחוזי ירושלים) 35313-03-14 גרינפלד נ' מדינת ישראל (6.7.14) (להלן: "עניין גרינפלד"), שאליו הפנה בית-משפט קמא בגזר-דינו, צוין בפסקה 15, מפי כב' השופט (בדימוס) ד' חשין:

"בית-המשפט העליון נדרש שוב ושוב לסוגיית אי-ההרשעה בדין של נאשמים בהחזקת סכין, גם כאשר מדובר היה בעבירה של החזקת סכין ללא כל עבירה נלווית, ועמד לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחת בכלל... "(ההדגשה שלנו).

צוין עוד בדבריו הנ"ל של כב' השופט (בדימוס) ד' חשין:

"אף בית-משפט זה הביע דעתו לא פעם כי ' לצורך מיגור תופעת הסכינאות, יש אפוא להעלות את רף הענישה ולהטיל עונשי מאסר בפועל. זאת, בית השאר כדי להעביר מסר כלפי כל מי

שייתפס מחוץ לביתו כשברשותו סכין' ... ".

י"ד. למניעת ספק נציין, שאין לסווג עבירה של החזקת אגרופן שלא כדין כפחותה מחומרתה לעומת עבירה של החזרת סכין שלא כדין.

בסעיף 186(א) של חוק העונשין נכתב: **"המחזיק אגרופן או סכין.... "** מכאן שהמחוקק רואה את הסיכון הטמון בשניהם כאחד, ולפיכך נכללים הן האגרופן והן הסכין באותה הוראת חוק. יתר על כן: בעוד שלגבי סכין יכול והשימוש בה יהא בנסיבות מסוימות (ככל שיוכחו כאלה) למטרה כשרה, הרי השימוש הצפוי באגרופן הוא למטרת אלימות.

ט"ו. בפני שירות המבחן העלה המערער את הטענה כי לא הייתה כוונה פלילית במעשיו וכי החזיק את האגרופן ברכב לצורך הגנה עצמית, הגם שלא חש באיום קונקרטי, ובטיעון לעונש בפני בית-משפט קמא טען הסנגור, כי המערער החזיק את האגרופן "בתום לב ובתמימות.

ראוי לציין, כי במענה לכתב האישום, בישיבת בית-משפט קמא מיום 23.12.19, הודה המערער בעובדות כתב-האישום כמות שהן **מבלי** שהוא או סנגורו העלו כלל את הטענה בדבר החזקה באגרופן לצורך הגנה עצמית, ויובהר, שאם ביקש המערער לעמוד על טענתו זו היה עליו להעלותה במענה לכתב האישום על-מנת שהמדינה תשקול האם יש מקום לשמיעת ראיות באשר לטענה של החזקה באגרופן ברכב למטרת הגנה עצמית, אם לאו.

על כן: אין בהעלאת הטענה בדבר החזקה באגרופן ברכב למטרת הגנה עצמית כדי לסייע בידי המערער שהרי החזקת האגרופן לצורך הגנה עצמית משמעה שהשימוש שיכול וייעשה באגרופן יהא באלימות, ועל דרך של עשיית דין עצמית, ואין להשלים עם כך.

לא זו אף זו: המערער ציין בפני שירות המבחן שהוא כלל **לא** חש באיום קונקרטי. אין אפוא לייחס משקל כלשהו לקולא לטענת המערער בדבר החזקה באגרופן ברכב להגנה עצמית או "בתום לב ובתמימות" כטענת הסנגור.

ט"ז. במסגרת נימוקיו לביטול הרשעתו של המערער מתבסס הסנגור על **הלכת כתב**, שם, בעמ' 341-342:

"... בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ראו ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל [1]."

ובהמשך:

"אכן, ענישתו נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על-יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם.

הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (ההדגשה שלנו).

י"ז. נבחן עתה האם מתקיים בעניינו התנאי ולפיו סוג העבירה מאפשר לוותר על הרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

העבירה של החזקת אגרופן וסכין נועדה להגן על הציבור כולו ובוודאי הוא כאשר תופעות האלימות והשימוש בסכין, אגרופן או כל כלי משחית אחר הפכו לנפוצות ומביאות לא פעם לפציעות קשות, ולעיתים, למרבה הצער, אף גובות חיי אדם.

כשאלה הם פני הדברים, ולצורך מיגור התופעה, יש להעביר מסר חד-משמעי כנגד עצם ההחזקה באגרופן או סכין שלא כדין, ועיינו: עניין גרינפלד, פסקה 15:

"... כך גם נקבע כי אף בהיעדר חשש קונקרטי לאירוע אלים, יש להחמיר מקום בו מדובר בעבירות החזקת סכין 'אלא רק בשל הפוטנציאל האלים הגלום בהחזקת הסכין'...".

וכמו כן: עפ"ג (מחוזי מרכז) 38186-03-17 מדינת ישראל נ' מובין פארג (18.6.17), שאליו הפנתה ב"כ המדינה:

"... עם זאת, בית-משפט קמא לא נתן את המשקל הראוי בנסיבות החזקת האגרופן, גם אם המשיב לא עשה בו שימוש ולא התכוון לעשות בו שימוש, אשר על-פי פסיקת בית-המשפט העליון שהוצגה בפנינו אינן מצדיקות (כך במקור!) את ביטול ההרשעה".

י"ח. לא נעלם מעינינו פסק-דין של בית-המשפט העליון ב-רע"פ 3446/10 סאלח עבד אלחלים נ' מדינת ישראל (6.4.11), אליו הפנה הסנגור.

באותו מקרה ביטל בית-המשפט העליון את הרשעתו של נאשם שנמצא מחזיק אגרופן ברכבו וזאת

לאחר שבית משפט השלום נמנע מלהרשיעו והטיל עליו צו של"צ, ואילו בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והרשיעו. באותו מקרה העיר בית-המשפט העליון:

"נעדרת הנמקה של ממש בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי, ולפיכך התקשינו להבין מדוע ראה צורך להתערב בפסק-דינה של הערכאה הדיונית. אכן, המבקש כשל בעבירה שאינה פשוטה כלל ועיקר, אולם נוכח נסיבותיהם של העושה והמעשה, אנו סבורים כי בית-משפט השלום היה רשאי לחרוג מן הכלל לפיו מי שהוכחה אשמתו - יורשע בדין".

ואולם, בשונה מכך, במקרה שבפנינו, בית-משפט השלום הסביר ונימק היטב מדוע יש להרשיע את המערער ומדוע אין כל הצדקה לחרוג מן העיקרון לפיו מי שהוכחה אשמתו - יש להרשיעו.

בתקופתנו, כשעבירות האלימות המתבצעות תוך שימוש בסכין או באגרופן או כלי נשק אחר הפכו ל"מכת מדינה", העבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין אינה מאפשרת הימנעות מהרשעה (זולת מקרים חריגים ונדירים ולא זה המקרה שבפנינו) הואיל וביטול ההרשעה בנסיבות אלה יפגע באופן מהותי בשיקולי הענישה, ובחובה לשמור על האינטרס הציבורי ולהרתיע את הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג זה.

י"ט. הסנגור הפנה עוד ל-רע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מדינת ישראל** (29.3.17). באותו מקרה ביטל בית-המשפט העליון את הרשעתו של מי שהורשע בעבירה של סיוע לאחר מעשה לפי סעיף 260 של חוק העונשין. מעיון בפסק הדין עולה כי תחילה הורשע המערער (שם) בעבירות של גרם מוות ברשלנות ושיבוש מהלכי משפט, בנוסף לעבירה של סיוע לאחר מעשה, אך בסופו של דבר זוכה ממרבית העבירות, כשתחולת ההרשעה בעבירה של סיוע לאחר מעשה צומצמה לפרק זמן קצר ביותר שלאחר השלכת הסכין על ידי מי שהורשע באותו מקרה בגין רצח.

בית-המשפט העליון הגיע בנסיבותיו של המקרה המיוחד למסקנה כי ניתן "לוותר" על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ח(4) 869, בעמ' 876), וזאת בהתחשב בין היתר גם בכך שבאירוע שהתרחש נכנס אל הרכב בו נהג המערער רוצח המצויד בסכין, ויש להניח שהדבר הכניס את המערער (שם) לחרדה רבה שהשפיעה על התנהגותו בהמשך. נוכח כל האמור, לא התאפשר למערער לכלכל את מעשיו בקור רוח וללא לחץ. בנסיבות חריגות אלה קבע בית-המשפט העליון שאין לעמוד על הרשעת המערער.

למותר לציין, שלא ניתן להשוות כלל בין נסיבות קיצוניות אלה לבין המקרה שבפנינו.

כ. גם בפסק הדין שבע"פ (מחוזי נצרת) 70442-02-19 **ספורי נ' מדינת ישראל**, + ע"פ 10219-03-19 **ספורי נ' מדינת ישראל** ו-ע"פ 71483-02-19 **אבו עקל נ' מדינת ישראל**

(30.10.19), שאליו הפנה הסנגור, ובו בוטלה הרשעתם של שניים מן המערערים שונות הנסיבות מן המקרה שבפנינו.

לגבי המערער מס' 2 (שם) נקבע, שאשמתו הייתה הזנחת שמירה על הנשק האישי שקיבל בתפקידו כחייל מג"ב. נקבע, **שלא** הייתה גלומה חומרה יתרה במעשיו הואיל והוא מסר את נשקו למערער מס' 3 כדי שהלה ישמור את הנשק בחדר מאובטח בשעה שהם בילו במסיבת אירוסין. הנשק היה ללא תחמושת.

המערער מס' 3 הואשם בעבירת סיוע לירי באזור מגורים, אך נקבע שנסיבות המעשה מאפשרות ויתור על הרשעה הואיל וחלקו של מערער 3 התמצה בכך שהוא הוציא את הנשק הנ"ל, שהוא הסתיר לבקשת מערער 2 בארון, ומסר אותו למערער מס' 1 על-מנת שהלה יחזיר את הנשק למערער מס' 2, אלא שהמערער מס' 1 שהצטייד במחסנית עלה לגג הבניין וביצע את הירי. נקבע בערעור שניתן לבטל את הרשעתם של המערערים מס' 2 ומס' 3 בשים לב לנסיבות העניין מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים.

לא זה המקרה שבפנינו כשפסיקת בית-המשפט העליון מתייחסת בחומרה לעצם החזקת אגרופן או סכין שלא כדין נוכח תופעות האלימות הנפוצות בימינו ושבההלך נעשה שימוש באגרופן או סכין או כלי נשק אחר באופן המסכן את הרבים.

כ"א. אכן, שירות המבחן המליץ בתסקירו להימנע מהרשעת המערער, שנעדר עבר פלילי, וביצוע העבירה אינו מאפיין את התנהלותו בדרך כלל וזאת כדי שלא לחסום בפניו אפשרויות תעסוקתיות לעתיד, ואולם, כידוע, עמדת שירות המבחן אינה חופפת בהכרח את שיקולי בית-המשפט.

עיינו: ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל** פ"ד ל"ה(4) 313, בעמ' 318:

"(ד) **שיקוליו של שירות המבחן למבוגרים אינם חופפים בהכרח את שיקוליו של בית המשפט, וזאת, בין היתר, מאחר שהוא אינו מופקד על הראייה הכוללת, הבוחנת גם את אלמנט ההרתעה הכללי ונתונים כיוצא באלה. לכן, אין לבוא בטרוניה אל שירות המבחן, אם הוא נותן דעתו בעיקר לאינטרס האישי של הנאשם, ואף מוכן להציע הצעות לשיקום, המעוגנות, לעתים, בהערכה ובהתרשמות ותו לא. השירות רואה את עיקר מעייניו במיצוי של היבט מוגדר של הנתונים, הנאספים לקראת ההכרעה השיפוטית, ובית המשפט הוא שיוצר את האיזון הנאות בין הנתונים השונים ומופקד על ראייתו של השלם להבדיל מן הקטע או המקוטע. מכאן כי אל הדברים, העולים מן התסקיר, מצטרפים, בדרך כלל, נתונים רלוואנטיים נוספים, המשמשים יסוד לשיקוליו של בית המשפט, כגון מהות העבירה, הלקחים לגבי האיש ומעשיו, כפי שהם מתגבשים בראייתו של בית המשפט, ועוד". (ההדגשה שלנו).**

וכן דברי כב' השופט (בדימוס א' רובינשטיין ב-רע"פ 3515/09 **מנחם פדאל נ' מדינת ישראל** (21.5.09)

בפסקה ט' (להלן: "עניין פדאל").

כ"ב. עד כה עסקנו בשאלה האם מתקיים התנאי האחד שבהלכת כתב, דהיינו, האם סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, ועתה עלינו ליתן דעתנו לתנאי הנוסף שבהלכת כתב: האם עלולה ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, ויובהר שעל שני התנאים להתקיים במצטבר.

כ"ג. לא שוכנענו שיהא בהרשעתו של המערער כדי לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו.

בתסקיר שירות המבחן צוין, שהמערער עובד מאז **ספטמבר 2016**, בחברה "צבעי בראשית" ומנכ"ל החברה תיאר את המערער באישור שכתב כאדם ישר, נאמן, חרוץ ומסור לעבודה.

צוין עוד באישורו של המנכ"ל מיום 3.6.20 כי המערער אחראי בעבודתו על כ-12 עובדים במשמרת, וכי המערער הוא עובד חיוני במפעל הנותן מענה באספקת סחורה ללקוחות החברה.

עוד נכתב: "אנו בתור מעסיקיו הצטערנו לשמוע כי הוגש נגדו כתב אישום. מהיכרותנו איתו פריד הוא אדם בעל נתינה אינסופית ומוערך מאד על ידנו. החברה מקווה שפריד ימשיך לעבוד עמנו כי המחלקה תתקשה להמשיך לפעול במידה ויוחלט אחרת".

לא עולה מן האמור באישורו של המנכ"ל שההרשעה עלולה להביא להפסקת עבודתו בחברה, אשר מודעת לעבירה שביצע המערער וממשיכה בהעסקתו ומה גם שמנכ"ל החברה משבח את המערער על יושרו, נאמנותו, וחריצותו, ומגדיר את המערער כעובד חיוני במפעל.

גם אין כל ראיה לכך שהמשך העבודה במפעל מותנה בהעדר הרשעה. בנסיבות אלה לא ניתן לטעון שההרשעה עלולה לפגוע פגיעה **חמורה** בשיקומו של המערער.

כ"ד. לטענת המערער ברצונו להשתלב בלימודי נהיגה באוטובוס והוא חושש שאם יורשע הוא לא יוכל מחמת הרשעתו להירשם ללימודים המותנים בהעדר רישום פלילי.

לא הוצג בפנינו אישור של משרד הרישוי על-כך שהמערער נרשם ללימודי נהיגה באוטובוס, ובאיזה תאריך התבצע הרישום.

בטיעון לעונש בפני בית-משפט קמא לא הוגש אישור של משרד הרישוי בדבר רישום המערער ללימודי נהיגה באוטובוס, והמסמך שצורף להודעת הערעור (נספח ד') הוא עמוד בודד (עמ' 2) שאינו נושא לוגו של משרד הרישוי, אינו נושא תאריך ומתייחס ל"בדיקת ראייה".

בהודעתו מיום 24.11.20 הפנה הסנגור להודעות SMS מיום 9.9.20 ומיום 15.9.20 על-כך

שהמערער הצטרף לתהליך הוצאת רישיון נהיגה ושבדיקות הראייה שביצע תקינות. שני ה-SMS הינם לאחר מועד מתן גזר הדין של בית-משפט קמא (29.7.20).

אנו יוצאים אפוא מתוך נקודת **מוצא** שהמערער התחיל לאחרונה בהליכים כדי להירשם ללימודי נהיגה באוטובוס.

כ"ה. מפסיקת בית-המשפט העליון עולה, שבבוא בית-המשפט לבחון מה הנזק שעלול להיגרם לנאשם מחמת ההרשעה עליו להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות, ודברים אלה נכונים גם כשמדובר באנשים צעירים.

עיינו ב-רע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13) פסקה 9:

"עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בעניין פריגין צינתי, בהקשר זה, כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "תחייב את בית המשפט להדרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים". (ההדגשה שלנו).

ובהמשך, שם, בפסקה 10:

"אשר לטענה כי קיים חשש שעתידו התעסוקתי ייפגע, הננו סבורים כי מדובר בחשש עתידי, שהוא בשלב זה לא יותר מאשר חשש תיאורטי, והדברים נכונים גם לגבי תוכניותיו של המערער להשתלב בלימודים אקדמאיים. לפיכך, לא מתקיים המבחן השני, הנוגע לחשש כי ההרשעה תגרום ל"פגיעה חמורה" במערער". (ההדגשה שלנו).

כמו-כן עיינו בעפ"ג (מחוזי מרכז) 38186-03-17 **מדינת ישראל נ' מובין פארג** (18.6.17):

"כך גם לא הוכיח המשיב בבית המשפט קמא, בפני שרות המבחן ובפנינו, את הנזק הקונקרטי שייגרם לעתידו התעסוקתי או לשיקומו, שכן גם אם המשיב עובד היום, הרי עבודה זו אינה טעונה רישוי, ומשכך אין חשש שאם המעביד מרוצה מעבודתו של המשיב הוא ימשיך להעסיק אותו למרות הרשעתו".

כ"ו. עוד עיינו בעניין גרינפלד (מחוזי ירושלים), שם, פסקה 17:

"ב"כ המערער חזר למעשה על טענותיו בבית משפט קמא בכל הנוגע לאפשרות כי המערער יחפוץ בעתיד לפנות למסלול של לימודים, בהוסיפו כי המערער עובד היום בחברה למכירת כלי רכב, שם נדרש למסור את הרישום הפלילי שלו, וכי קיימת אפשרות, לדעת ב"כ המערער, כי אם לא יעשה כן - יפוטרו (ראו בפרוטוקול הדיון בערעור, עמ' 2, שורות 6-3). אלא שדברים אלה נטענו באופן כללי וללא כל תימוכין. מכל מקום, וכפי שקבע בית משפט קמא, כדי לעמוד בתנאים המצטברים שנקבעו בפסיקה לגבי אי ההרשעה, אין די בהעלאת טענה ערטילאית בדבר פגיעה אפשרית בעתידו של המערער. זאת משום שלעולם הרשעה עלולה להטיל כתם כלשהו על אדם המורשע בדיון. יתר על כן, כאשר עסקינן בטענה לפיה יש להסתפק בחלופה של של"צ ללא הרשעה, יש צורך בנסיבות חריגות בהן לא מתקיים יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק שייגרם למערער, נזק אותו יש להוכיח ברמת ודאות גבוהה. לפיכך, אין די בהעלאת טענה לפיה ההרשעה עשויה לפגוע בסיכויי קבלה ללימודים או להשתלבות תעסוקתית בהמשך הדרך..." (ההדגשה שלנו).

כ"ז. המובאות שפירטנו לעיל יפות ונכונות הן לטענות שמעלים בפנינו המערער ובא-כוחו באשר לרצונו ובאשר לתכניותיו של המערער להשתלב בלימודי נהיגה באוטובוס ובאשר לחשש שההרשעה תשמש מחסום מפני הכשרתו המקצועית בין אם בנהיגת אוטובוס או כל עבודה אחרת.

נזכיר, שהמערער מועסק מזה כארבע שנים במפעל שבו הוא מוערך מאד כעובד חיוני, ולא עלה בידי המערער כדי להצביע על נזק קונקרטי מוחשי שיהא בו כדי לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו.

כב' השופט (בדימוס) א' שהם ביטא את האמור לעיל בהחלטתו שברע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14), פסקה 8:

"בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (31.12.2012); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (26.4.2014) (להלן: עניין שמואלי); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (4.3.2013)). החובה להצביע על נזק קונקרטי, עולה בקנה אחד עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לשיקומו של הנאשם. כפי שצינתי לאחרונה בעניין שמואלי, שם דובר בנאשם קטין, כי "אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם", ובוודאי שאין מקום להנחה מעין זו, אך משום שמדובר בנאשם נטול עבר פלילי. אימוץ עמדתו של המבקש תוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של חריג ההימנעות מהרשעה, ולהחלתו של החריג גם במקרים בהם אין כל סיבה ממשית לכך." (ההדגשה שלנו).

כ"ח. הסנגור הצביע, בהודעתו מיום 24.11.20 על-כך שרופא במרכז לבטיחות בדרכים במשרד הבריאות, המוסמך לבצע בדיקות רפואיות, רשאי להביא בחשבון מידע מן המרשם הפלילי, וכן הצביע על תקנה 15ב של תקנות ולפיה רשאית הרשות שהוסמכה לכך למנוע מתן תעודה או חידושה אם מופיעה לחובת המבקש הרשעה במרשם הפלילי: **"בעבירה שלדעת הרשות יש בה כדי למנוע מתן תעודה או חידושה"**.

עולה מן האמור, שלרשות המוסמכת יש כמובן שיקול דעת בשאלה האם לאשר מתן רישיון נהיגה, אם לאו, בשים לב לסוג העבירה ומהותה.

נדגיש, שאיננו סבורים כי ראוי הוא שביט המשפט יימנע מהרשעתו של נאשם רק על-מנת למנוע מידע רלוונטי מן הרשות המוסמכת בבואה לשיקול האם לאשר מתן רישיון נהיגה או למאן. האינטרס הציבורי דווקא מחייב לטעמנו, שכל הנתונים הדרושים יהיו בידיעת הרשות המוסמכת שתפקידה על-פי דין הוא לבחון את העובדות ולפעול על-פי שיקול דעתה, על-מנת שלא תצמצם תקלה מכך שנמנע מן הרשות מידע שעשוי להיות חיוני לצורך הפעלת שיקול דעתה.

כ"ט. כך לדוגמא בעניין **פדאל**, שכבר הוזכר לעיל, נדון עניינו של סטודנט למשפטים שהיה בעת העבירה כבן 23, ולא היו לחובתו הרשעות קודמות ולכן עתר לביטול הרשעתו (בעבירה שונה מזו הנדונה כאן). בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון נדחתה למרות המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה.

כב' השופט (בדימוס) א' רובינשטיין, כתב, שם, בפסקה ח':

"ח. אשר לתנאי הראשון, הפגיעה במבקש: לא אכחד כי למקרא הקטעים מחוות דעתו של שירות המבחן שציטטו בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי צר היה לי כי המבקש, אדם נורמטיבי מעד - ולדבר ייתכנו השלכות על מימוש שאיפתו לעסוק במקצוע המשפטים, כבעל השכלה אקדמית ראשון במשפחתו. האם שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי יש מקום להרשיע? סבורני כי בודאי אין קביעה זו חורגת ממתחם ענישה ראוי, גם אם שקל בית משפט השלום על פי סמכותו אחרת. בית המשפט המחוזי נתן אל ליבו את הנסיבות; הוא ראה משנה חומרה בהיות המבקש סטודנט למשפטים בעת העבירות. דברי טעם הם, אך גם אם נראה בכך מעידה חד פעמית של סטודנט חדש, עדיין יש חומרה בעבירות, והשלכות רוחב ליחס אליהן. כפי שציין בית המשפט המחוזי, לשכת עורכי הדין תבחן את הנסיבות - ותכריע על פי סמכותה". (ההדגשה שלנו).

ל. ובהשלכה לענייננו: העבירה בה הורשע המערער (החזקת אגרופן שלא כדין, שהיא עבירת פשע) שונה מאשר בעניין **פדאל**, וחומרתה שעליה כבר עמדנו לעיל, אינה מאפשרת לעבור את המשוכה אשר נקבעה בהלכת **כתב**, וזאת גם אם נראה בכך מעידה חד-פעמית של המערער.

באשר לטענה בדבר פגיעה בתכניותיו של המערער להשתלב בלימודי נהיגה: תפקידה של הרשות המוסמכת על-פי פקודת התעבורה להכריע בעניין, כפי שנקבע בעניין **פדאל** שתפקידה וסמכותה של לשכת עורכי הדין להכריע בעניין בקשתו ורצונו של המבקש (שם) לקבל הסמכה במשפטים.

ל"א. עוד נביא מדברי כב' השופט (בדימוס) א' רובינשטיין בעניין **פדאל**, פסקה י"א, והדברים יפים גם לענייננו:

"י"א. ובחתימה ייאמר למבקש: גם אם לבקשה זו אינני נעתר מתוך שקלול כלל האינטרסים, בודאי אין זה סוף פסוק וסוף הדרך, ואף שמעך המבקש, עתידו לפניו, וככל שיתמיד בדרך הישר והעבירה אכן תיוותר חד פעמית, כפי שיש לקוות - ישנם מנגנונים שונים ליתן לכך ביטוי במובנים הרלבנטיים, מבלי שאטע מסמרות לעת הזאת".

ל"ב. לבסוף נציין, כי הערעור נסוב רק על עניין ההרשעה. גזר הדין של בית-משפט קמא הביא בחשבון את כל הנסיבות לקולא והקל עד מאד עם המערער.

בסעיף 40 לערעור נכתב אמנם, בין יתר הדברים: "ולהקל באופן משמעותי בעונש שהוטל על המערער", וכזכור נדון המערער לשלושה חודשי מאסר על-תנאי וקנס של 1,000 ₪ ולמותר לציין שבענישה זו אין כל הצדקה להתערב.

ל"ג. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"א, 24 דצמבר 2020, במעמד הנוכחים.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

א' אלון, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]